

THE GILLETTE MAN AND JAPANESE WOMEN



FERDINANDO FREGA

DIE GILLETTE-MAN EN JAPANNSE VROUE

The Art of Attraction · 11

Ek het pas in Rome aangekom en, soos altyd, die Sint Pietersbasiliek in die Vatikaan besoek. Dit was my enigste huldeblyk aan my eerste Gillette-kollega, die een wat die Galilea-gebied bewerk het met 'n span van twaalf wat hom oral gevolg het. Die syfers wat hy gelewer het, was sodanig dat selfs Wall Street hom tweeduisend jaar later nie op sy notering kan plaas nie.

Ek het met die gang afgestap wat na die hoofingang lei, dit was elfuur die oggend, toe 'n groep mense my aandag met een sin getrek het: HELP ME, PLEASE?

Net genoeg tyd om uit te werk of die hulproep vir my bedoel was, en terwyl ek omdraai, het ek die oë ontmoet van ses vroue met tipies Asiatiese trekke: dadelik glimlaggend, sonnig, pragtig, vriendelik, goed gemanierd, elegant. Ek het dadelik verstaan dat hulle nie Chinese vroue was nie, die Napolitane met amandeloë. En inderdaad, toe ek vra WHERE ARE YOU FROM, het hulle almal saam geantwoord: I come from Japan. Vroue en dogters van die Opkomende Son:

MY JAPAN.

Ek glimlag en stel myself dadelik voor, en stof 'n Engels af wat ek 'n ruk lank nie gebruik het nie: NICE TO MEET YOU, MY NAME IS FREGA. En hulle antwoord hartlik, in volmaakte sinkronisasie, in koor, en noem my... FREGA SUN.

Verdomp. Ek het nog nie eens gepraat nie en hulle noem my al die son. So hier kom my vraag: waarom noem julle my son? Hulle bars uit van die lag soos mal mense om te verduidelik dat hul SUN nie die son is nie maar SAN, hul fynste vorm van respek teenoor 'n persoon. Hulle het in kode gepraat.

So ek het myself in die middel geplaas en verduidelik wat SAN in Italiaans beteken: dis die woord wat ons aan Katolieke heiliges gee, dié wat deur Moeder Kerk heilig verklaar is en na 'n beter lewe oorgegaan het. En ek het nog geen reg op die titel gehad nie, net omdat ek nog gelewe het.

Eh. Almal van hulle het gelag soos mal mense.

Ek het nie geweet wat anders om te doen of te sê nie. Hul HELP ME PLEASE van vroeër het verdwyn, maar ek was binne 'n bevoorregte plek en sou dit vir niks in die wêreld verlaat het nie: die gedagtes van vroue.

Die oudste het my aan die arm geneem, aanhou glimlag vir my, en my genooi om haar en die ander te volg. Ons het ons pad na die uitgang gebaan. Ek het gedink dit is nog een van my Galilese kollega se grappe. Maar waarheen gaan ons?

'n Paar strate, 'n paar systegies, en ons kom by 'n Romeinse trattoria aan, waar hulle my vir middagete nooi. Ek is verras en getref, maar dit alles gebeur om een rede alleen: Japannese vroue het radar, soos al die vroue in die wêreld, maar hulle s'n is anders ingestel deur die kultuur van die Samoerai, waar hulle voor elke lewe die kode plaas. Ja, jy het reg gehoor. Ons is in Rome, Italië, maar binne daardie trattoria het hulle vir my gesê: WELCOME TO JAPAN.

Ons gaan sit by 'n streng ronde tafel. Ons kyk almal mekaar in die gesig. Dit is nie die gewone vorm van 'n tafel vir 'n Italiaanse herberg nie, maar miskien het hulle dit juis om daardie rede gekies.

Hulle vra hoe oud ek is, wat ek vir 'n bestaan doen, of ek Italiaans is, of ek getroud is, of ek kinders het. En ek antwoord met 'n vraag: is dit hoe die polisie in Japan diewe ondervra?

Nog 'n bulderende gelag. Maar hulle is nuuskierig, hulle wil weet, en hulle wil neem sonder om te vra: hulle is die vroue van die wêreld.

Ek sê vir hulle ek is 'n kognitiewe dief. In Italië behoort daardie rol aan dié wat ons rubacuori noem, harte-diewe, wat nie altyd die klassieke Latynse minnaars is nie. Dié was goed in die vyftigerjare; nou het hulle verval, soos jogurt.

'n Bulderende gelag, maar ek kan nie sê of hulle oor die grappe lag, oor my houding, en of dit net hoflikheid is nie. Toe verduidelik die oudste van die groep, amper asof sy om verskoning wil vra, hul gedrag en gee my 'n blik op die Japannese kultuur, en net daar verstaan ek dat ek binne een van die huise is wat ek in my lewe besoek het.

Sy begin deur te sê dat hulle nie ses simpel ganse is wat kekkel voordat hulle in die water klim nie: die glimlag is plesier, vreugde, respek, en nie net 'n emosionele trek nie.

Hulle gee nie 'n duim toe in hul begeerte na antwoorde op hul vrae nie, so ek sê vir hulle dat ek een-en-sestig is, dat ek getroud is, dat ek drie kinders het, en dat ek 'n ooreenkoms met my vrou het wat uit 1993 dateer en my toelaat om enige

plek in die wêreld verloof te raak op een voorwaarde alleen: dat dit op 'n vastetermynterminkontrak is, en sonder om aan iemand kinders te gee.

Ek het gedink die glimlagte sou weer opvlam, maar soos deur towerkrag verdwyn hulle, en die ernstige weergawe verskyn op elke gesig, tot die punt dat ek wonder waar ek verkeerd gegaan het.

Die oudste van die groep leun nader en sê my dadelik dat hulle al dertig dae in Italië is en baie mense ontmoet het, maar dat niemand hom nog ooit met hierdie intellektuele eerlikheid gedra het nie. Kortom: 'n kompliment.

Ek het nog nooit 'n oomblik gehad waarin ek my pad verloor het nie, of 'n konflik met my eie persoonlikheid nie, of 'n ego om aan verantwoording te doen nie. Maar ek het geweet dat ek op daardie presiese oomblik kognitief op die kruin van die berg Fuji was, net aan die verkeerde kant, binne 'n Romeinse trattoria.

My vinnige oordenking het nog nie eens vervaag nie toe die jongste haar na my draai en sê: Mr. Frega Fuji. En ek: minchiaaaaa.

Ek soek haar binne haar blik, binne haar oë, en sê teer vir haar: liefie, dankie vir die Fuji, maar nou moet ek gaan, die tyd is verby. Voordat ek gaan, plaas ek egter my gillettentarrative.com-niebesigheidskaartjies op die tafel, een vir elkeen van hulle.

Hulle is getref. Hulle ken daardie webwerf. Die hele Japan ken dit; hulle was die eerstes in die wêreld wat dit ontdek het.

Miskien verstaan ek eers nou die rede.

Die kodes wat my pa my nagelaat het: ek het nooit die kans gehad om hom te vra of hy ooit in Japan was nie, maar van een ding is ek seker. Die ses vroue het hulle ontsyfer, en in stilte het hulle hul uitspraak gegee.

Ek vertrek. Ek sit 'n bietjie geld op die tafel vir hul middagete, en ek sien hulle almal saam huil. Ek dink hulle is beledig omdat ek met nie een van hulle verloof geraak het nie. In plaas daarvan waai hulle almal in koor totsiens en sê:

ciao gillettennarrative

Ferdinando

Hy verkoop nie meer nie. Hy vertel.

*En hy doen dit verniet, vir die vroue wat hom werklik sien –
aan wie hy nog nooit iets opgedra het nie.*

Eer aan die vroue van die wêreld.

'n Man se sukses het altyd en uitsluitlik deur hulle arms gegaan.